

ΙΑ Λουκά: «Πάσαν νυν βιοτικήν αποθώμεθα μέριμναν» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

[/ Πεμπτούσία](#)

Ενδεκάτη Κυριακή του Λουκά και φθάνουμε σε δύο εβδομάδες στη μητρόπολη των εορτών, τα Χριστούγεννα. Η περίοδος που διανύουμε είναι άκρως προπαρασκευαστική. Η νηστεία, οι ακολουθίες και γενικότερα η λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας προετοιμάζουν για να ζήσουμε «έκτυπώτερον» τη γέννα του Χριστού. Ταυτόχρονα και οι ευαγγελικές περικοπές μέσα από τη διαχρονική ερμηνευτική των πατέρων, μας δεικνύουν τη σχέση που καλούμαστε να συνάψουμε με την Εκκλησία ώστε τόσο τα Χριστούγεννα όσο και κάθε άλλη εορτή να μην αποτελεί μια εθιμοτυπική επέτειο αλλά μια βιωμένη πραγματικότητα που να δίνει πραγματικό νόημα στη ζωή.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχω την εντύπωση πως συνδέεται και με τα Χριστούγεννα. Ο Θεός λαμβάνοντας θέση ανθρώπου πραγματοποιεί «δειπνον μέγα» και προσκαλεί όλους τους ανθρώπους. Δυστυχώς όμως η πρόσκλησή του δεν συγκινεί κανέναν από τους προσκεκλημένους και όλοι την απέρριψαν. Οι προσωπικές τους μέριμνες και υποχρεώσεις δεν τους επιτρέπουν κάτι τέτοιο. Ο ένας προτάσσει τη φροντίδα του χωραφιού του, ο άλλος του ζώου του, ο άλλος της γυναίκας και της οικογένειάς του και ούτω καθεξής.

Πραγματικά, η συγκεκριμένη παραβολή του Ιησού δεν αποτελείται από παραβολικά λόγια αλλά κυριολεκτικά. Αν συνοψίσουμε το έργο της Θείας Οικονομίας με δύο απλές σκέψεις θα επαναλαμβάναμε τα πιο πάνω. Ότι δηλαδή ο Θεός γίνεται θεάνθρωπος και μας προσκαλεί στο Ευχαριστιακό δείπνο που ποτέ άλλοτε δεν γεύτηκε η ανθρωπότητα. Είναι πάρα πολύ ωραίος ο προσδιορισμός που κάνει ο Άγιος Συμεών ο νέος Θεολόγος για την Θεία Ευχαριστία. Το σώμα και το αίμα του Χριστού είναι, όπως γράφει ο μυστικός θεολόγος, η «καινή καρυκεία», δηλαδή η καινούργια λιχουδιά που δεν γεύτηκε ποτέ άλλοτε η ανθρωπότητα.

Παράλληλα όμως στο κάλεσμα αυτό του Ιησού δεν υφίσταται καμία τάση αυταρχισμού και καταναγκασμού. Είναι αξιοσημείωτο πως ο Θεάνθρωπος του ευαγγελίου προσκαλεί και δεν εξαναγκάζει τον άνθρωπο. Είναι θα λέγαμε ένας δημοκράτης Θεός που θέλει να τον αγαπούν ελεύθερα, να τον ακολουθούν ελεύθερα, όπως θα έλεγε και ο Ντοστογιέφσκι. Αυτή η ελευθερία και η ευρύτητα του πνεύματος χαρακτηρίζει και καταξιώνει έντονα την Ορθοδοξία.

Μέσα λοιπόν απ' αυτές τις σκέψεις ο καθένας μπορεί να διερωτηθεί για τη στάση του απέναντι στο κάλεσμα του Χριστού. Κατά πόσο δηλαδή εισπράττουμε τις θετικές επιπτώσεις της δημοκρατικότητας του ευαγγελίου. Με άλλα λόγια κατά πόσο κατευθύνουμε ορθά το αυτεξούσιό μας μετέχοντας συνειδητά στο Ευχαριστιακό Δείπνο της μετάληψης του σώματος και αίματος του Χριστού.

Η καθημερινότητα του σημερινού ανθρώπου γέμει από μέριμνες, σκοτούρες και άγχη με αποτέλεσμα να αντιγράφει τη στάση των προσκεκλημένων του ευαγγελίου. Αυτή η πραγματικότητα του τρόπου ζωής παρασέρνει τον άνθρωπο σε

μια τρικυμία αναγκών. Ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων είναι πραγματικά εγκλωβισμένος μέσα σ' όλα αυτά με αποτέλεσμα να μην του μένει χώρος για πνευματικές αναζητήσεις, εκκλησιασμό, για κάτι άλλο που ξεπερνά τα γήινα πράγματα.

Η Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία είναι το δείπνο στο οποίο μας καλεί ο Χριστός. Είναι θα λέγαμε με τη φωνή του Καυσοκαλυβίτη «Τὸ Παν» και το οποίο παραθεωρείται στο όνομα της απαιτητικής και κουραστικής εβδομάδας που περνούν οι άνθρωποι. Και σίγουρα κανείς δεν αμφιβάλλει για το γεγονός ότι ο σημερινός άνθρωπος είναι ζαλισμένος και βαρυφορτωμένος από τις όλο και περισσότερες ανάγκες που δημιουργούμε στη ζωή μας. Η Εκκλησία όμως από την άλλη μέσα στη βιοτική αυτή ζάλη προσκαλεί τον άνθρωπο στη Θεία Λειτουργία που ξεπερνά κάθε βιοτική μέριμνα. Εξάλλου δεν κληθήκαμε σ' αυτή την ζωή για να την σπαταλήσουμε ολόκληρη στις βιοτικές και καθημερινές απαιτήσεις. Το ζητούμενο είναι η εύρεση μιας ισορροπημένης σχέσης μεταξύ βιοτικής και πνευματικής ζωής.

Γι' αυτό πλησιάζοντας τα Χριστούγεννα ας κάνουμε ο καθένας ένα αναστοχασμό για το πού ευρίσκεται η καρδιά και ο νους μας. Κι αν τελικά είναι απορροφημένος μόνο στο άγχος της καθημερινότητας ας το αποθέσει στην Θεία Λειτουργία που απωθεί «πᾶσαν βιοτικήν μέριμναν». Ας ετοιμαστούμε να ξεπεράσουμε ολίγον την «αλογία» της καθημερινότητας. Τα Χριστούγεννα είναι μια καλή ευκαιρία να επαναπροσδιορίσουμε τη σχέση μας με το Χριστό, τον κόσμο, και την καθημερινή μας ζωή. Ας θυσιάσουμε τη βασιλεία της αγχώδης υλιστικής μας νοοτροπίας για τη Βασιλεία που προσφέρει η βρώση και η πόση του σώματος και αίματος του Χριστού.